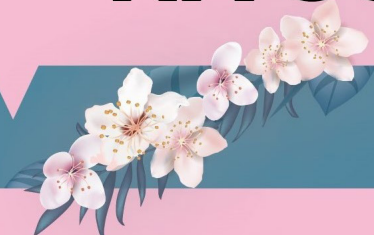

NA CO

SLOVA

NESTAČÍ

*Brigíd
Kemmererová*

Na co slova nestačí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Brigid Kemmererová

Na co slova nestačí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

COO
BOO

NA CO SLOVA NESTAČÍ

Brigid Kemmererová

Přeložila Helena Šváchová

© 2018 by Brigid Kemmerer

This translation of *More than we can tell* is published by Albatros Media a.s.
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.. All rights reserved.

Translation © Helena Šváchová, 2020

Cover © Veronika Holá

ISBN tištěné verze 978-80-7661-079-8

ISBN e-knihy 978-80-7661-140-5 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-141-2 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-139-9 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

*Pro moji matku,
která mě vychovala, abych byla silná.
Ale, co je mnohem důležitější, taky mě vychovala,
abych byla laskavá.*

KAPITOLA PRVNÍ

EMMA

JinoZEMĚ

Profil hráče

UŽIVATELSKÉ JMÉNO: Emma Blueová (SOUKROMÉ)

UŽIVATELSKÁ ÚROVEŇ: Správce/Vývojář

JMÉNO HRÁČE: Azure M

NOVÁ ZPRÁVA

Čtvrtek 15. března 17:26

Od: Horror

Pro: Azure M

Vyliž mi.

A to ti taky řeknu, až si tě najdu a narvu ti ho do tý tvý huby.

Hnus. Alespoň mi ten týpek neposlal fotku pindíka.

Můj prst se vznáší nad tlačítkem „Udělit BAN“.

Měla bych mu ho dát. Vím to.

Horora nakrkló, že jsem ho vyhodila z týmu, protože obtěžoval jiného hráče. Bylo to na samém konci mise a přišel kvůli tomu o všechny XP, co získal. Dvě hodiny hraní v čudu.

Ale JinoZEMĚ nemá zas tak velkou fanouškovskou základnu. Možná dvě stě hráčů, když se zadaří. Vytvořila jsem tuhle hru v rámci školního projektu. Sdílela jsem odkaz na 5Coru, fóru okresní školy, protože jsem potřebovala, aby ji pár hráčů otestovalo. Ani mě nenapadlo, že ji někdo doopravdy bude chtít *hrát*.

Ale ano. A teď mám hráčů *hodně*. Vytvořila jsem komunitu. A mohl by stačit jeden idiot, co mě provokuje na 5Coru, a zbytek třeba uteče.

Už teď si umím představit jeho příspěvek.

Azure M namíchlo, že jsem měl trochu chlapskejch řečí, a dala mi ban. Proto jde hraní kvůli ženskéjm do kytek.

Věřte mi totiž, že je to *on*. Najděte mi holku, která by řekla „narvu ti ho do tý tvý huby“.

Povzdechnu si a smažu jeho zprávu.

Potom překliknu na iMessage a napíšu Cait Cameronové.

Emma: Nějaký týpek mi zrovna napsal, že mi ho „narve do tý mý huby“.

Cait: Tý tvý huby? Není to trochu nadbytečný?

Emma: Že jo?

Cait: Někdy jsem tak ráda, že mně maximálně píšou, že jsem ošklivá.

Cait dělá na YouTube videa o make-upu.

Ošklivá není. Ani omylem.

Ale její make-up bývá trochu výstřední. Má ráda cosplay a převléká se za postavy – až takový geek já nejsem. Má ale i vlastní nápady na líčení a na těch je vidět její opravdový talent. Onehdy přišla do školy s malinkými trpytivými šupinkami na tvářích, jako mořská panna. Jindy si zase namalovala obličej, jako by si rozepínala kůži na zip, ale učitel ji poslal se umýt.

Mě líčení moc nebere, ovšem minulý měsíc jsem jí dovolila, ať mě namaluje, protože mě uprosila, že má perfektní nápad. Načrtla mi podél spánků až k čelisti průhledný systém obvodů, úplně lehoučce, a potom mi orámovala oči černou tužkou a stříbrnými stíny. Připadalo mi to boží – dokud se mě ve škole blbečci nezačali ptát, jestli nejsem sexrobot.

V půlce první hodiny jsem si to v umývárně smyla.

Cait se k tomu nevyjadřovala. Já taky ne.

Pošlu jí další zprávu.

Emma: Za chvílku budu online. Nechceš si zahrát?

Cait: Nemůžu. Zrovna se na mamce chystám vyzkoušet nový kočičí oči.

Bože. Jak jinak.

Hned jak mě to napadne, připadám si jako pěkná mrcha. S Cait jsme bývaly nerozlučné, ale někdy na začátku školního roku jsme se jedna druhé začaly vzdalovat. Nevím, jestli za to může moje hraní nebo její make-up nebo co, ale roste ve mně pocit, že jedna z nás věčně dělá něco *jiného*.

Kéž bych věděla, jak to vyřešit. Ale jestli to spraví jenom rybí šupiny a průhledné obvody, tak se mnou nepočítejte.

Povzdechnu si, překliknu zpátky na JinoZEMI a místo správce se přihlásím jako hráč.

Okamžitě mi přijde žádost do týmu od Ethana_177.

Usměju se a nasadím si na uši herní sluchátka. Možná tohle odpoledne nebude stát *úplně* za houby.

Netuším, kdo je Ethan v reálném životě. Je to středoškolák, protože na jeho profilu na 5Coru stojí, že chodí na Old Mill, ale tímhle se okruh lidí moc nezužuje. Ethan by mohlo být vymyšlené jméno, ale Ethan_177 moc nezní jako herní přezdívka, takže se takhle možná jmenuje i ve skutečnosti. Ve hře je stavěný jako válečník, oděný v černé zbroji a rudém plášti. Spodní část obličeje mu kryje maska a nosí dva elektrické meče. Když je tasí v bitvě, podél oceli praská modrá elektřina – jeden z mých nejlepších designů.

Skoro nic o mně neví, i když je jeden z mála, komu jsem prozradila, že jsem JinoZEMI vytvořila. Pro všechny ostatní ve hře a na 5Coru jsem jenom Azure M, hráčka jako každá jiná. A Azure M si tady s Emmou Blueovou nikdo spojit nemůže.

Jakmile jsme spolu v týmu, můžeme si povídat přes sluchátka s mikrofonom.

„Čau Azure,“ řekne Ethan. Jeho avatar na mě zamává.

„Čau Ethane.“ Usměju se víc doširoka. Má hezký hlas. Trochu hlubší, než by člověk čekal, a malilinko chraplavý. Je to docela sexy.

No dobře, možná jsem do Ethana trošku zakoukaná. Ne že by mi kolem hlavy poletovali kreslení modří ptáčky, ale stejně.

Což je směšné. Old Mill je odsud pětáctýřicet minut. Nemám tušení, jak Ethan doopravdy vypadá. Proboha, vždyť to klidně může být prvak.

„Chtěl jsem přizvat ještě pár dalších lidí,“ řekne. „Nechceš dát misi?“

Tohle je další věc, která kreslené ptáčky drží na uzdě: I když je zábavný a přátelský, vždycky mluví jenom o hře.

Ach jo.

„Jasně,“ odpovím.

„Jo, a máš mezeru v grafice v elfích lesích. Až skončíme, pošlu ti na 5Coru screenshot, abys to mohla opravit.“

„Bezva. Díky.“

Jak jsem říkala. Jenom hraní. Jenom technologie.

Což nevádí. Asi bych měla být vděčná, že se mě Ethan neptá na velikost podprsenky.

Za chvílku se na seznamu týmu objeví jméno dalšího hráče. GundarWez. Jeho avatar se připojí k týmu na obrazovce. Je obrovský a celý v černém – což je naprosté mrhání všemi osobními vychytávkami, které jsem tak dlouho zabudovávala. Ještě nikdy jsem s ním nehrála.

„Ahoj Gundare,“ řeknu do mikrofonu.

„Čau,“ řekne Ethan.

„Ahoj Azure. Ahoj Ethane.“

Potlačím zachichotání. Po tom obrovském avatru jsem čekala hluboký hlas. Gundar zní, jako by mu bylo devět.

Přidá se další hráč. Na seznamu týmu se objeví jeho jméno a můj úsměv je tentam.

Horor. Pan „Narvu ti ho do huby“ osobně.

Má ženský avatar, protože jak jinak. Prsa největší, co moje kódování dovolí – což naštěstí není moc obscénní. Uzoučkový pas. Široké boky. Kostým a barvu pleti si přizpůsobil, aby byly sjednocené do béžova, takže jeho avatar vypadá, jako by byl nahý. Probouzí to ve mně touhu odstranit tuhle barvu z kódování.

Jsem zčásti znechucená, zčásti podrážděná. Připadá mi, jako by to Horor udělal naschvál, ale nemůžu tomu přijít na kloub. Nevěděl přece, že jsem v týmu, dokud ho tam Ethan nepřidal.

Možná to bude v pohodě. Víím, že spousta lidí do soukromé zprávy napíše věci, které by do mikrofону nevyslovila.

„Sorry,“ řekne Horor a hlas má drsný jako štěrk. Půl vteřiny si myslím, že se skutečně *omlouvá*, ale potom dodá: „Myslel jsem, že tohle je opravdovej tým.“

„Vždyť jo,“ namítne Ethan. „Jsme čtyři. Nechceš dát mi si přes...“

„Ne. Dokud nevyhodíš tuhle srágoru.“

Někteří lidi očividně do mikrofónu řeknou věci, které by člověk nahlas nikdy vyslovit neměl. Moje znechucení se změní ve vztek – a ponížení.

„Do toho.“ Hlas mám klidný, i když mi srdce v hrudi tlouče jako splašené. „Vyhod' se, Horore.“

„Zapomeň. Chci hrát. Jenom ne s nějakou fňuknou, co zrovna dostala krámy.“

„A já zase nechci hrát s kreténem,“ vypěním.

„No tak, lidi,“ ozve se Ethan. Povzdechne si. „Máme v týmu dítě.“

„Já nejsem dítě!“ ohradí se Gundar.

Svraštím obličej. Na něj jsem zapomněla.

„Kámo,“ řekne Horor. „Vyhodíš ji? Neumí hrát. Celá mi se kvůli ní půjde do háje.“

„Kámo,“ odpoví na to Ethan suchým, posměšným tónem, „ona tu hru vytvořila.“

Škubnu sebou. Snažím se to nikomu neříkat.

„Jo tak proto stojí za hovno?“

„Co máš za problém?“ uhodím na něj.

„Tebe mám za problém,“ řekne Horor. „Tebe a jiný takový. Stupidní ukňouraný krávy, který si myslejí, že umějí hrát, protože mají za sebou pár lekcí programování, ale ve skutečnosti stojí za hovno. Takže zavři hubu, nebo dodržíš slib a narvu ti tam...“

Zaklapnu notebook. Strhnu si sluchátka. Buší mi srdce. Zničehonic mě pálí oči.

Není to nic nového. Nemělo by mě to tak sebrat.

Jsem dobrá. Vytvořila jsem tuhle hru. Vím, co dělám.

Máš mezeru v grafice v elfích lesích.

Dobře, tak nejsem dokonalá. Ale tyhle chyby můžu *na-pravit*. Co má tenhle Horor? Komplex méněcennosti? Namoženou pravou ruku?

Fuj. Nemůžu uvěřit, že jsem si tohle právě pomyslela.

Uслыším zaškrábání na dveře ložnice. Než stačím vstát a otevřít, dveře čumákem rozrazí Texas, moje zlatá labradorka. Vrtí ocasem ostošest a vráží mi do dlaní vlhký čenich.

Zní to rozkošně, ale pokouší se mi takhle naznačit, že potřebuje vyvenčit.

Fajn. Já zas potřebuju rozptýlit. Zamknu počítač, strčím si do kapsy telefon a seběhnu po schodech.

Všude se svítí, ale nikde nikdo. Texas poskakuje na předních packách a dychtivě se dívá na zadní vchod.

Popadnu ji za obojek a vykournu do tmy. Na verandě stojí máma se sklenkou vína v ruce. Má na sobě tmavé džíny a krátké sáček a culík si stočila do drdolů. Není nalíčená. Považuje to za ztrátu času. Je pediatrická kardioložka, takže by člověk čekal, že bude samá empatie a soucit, ale možná to všechno vypotřebovává v práci. Doma je upjatá a věčně kritizuje.

Táta oproti ní vypadá jako zhulenec. Má několikadenní strniště, mikinu na zip a džíny. Rozvaluje se v jedné dřevěné zahradní židli a na kolenou mu leží notebook. Vedle něj na dlažbě stojí otevřená lahev piva.

Od obou se odráží světlo z ohniště. Neslyším, co říkají, ale soudě podle jejich podrážděných výrazů bych se vsadila, že máma tátovi dělá nějakou přednášku.

Zaslechnu konec věty. „... nelíbí se mi, jaký to má vliv na Emmu.“

Počítačové hry. To na ně si stěžuje. Jako obvykle.

Všimne si mě a nasadí rozzlobený výraz. „Tohle je soukromý rozhovor,“ houkne.

Tohle je poprvé, co na mě máma za celý den promluvila.

Trochu pootevřu posuvné dveře na verandu. „Texty potřebuje vyvenčit.“

„No tak s ní běž.“ Jako bych se zrovna nechystala. Máma si usrkne vína. „Musíš občas taky vyjít z pokoje. Člověk musí žít i v reálném světě.“

Popichuje tím tátu. Ten tráví celý život přilepený k počítači, v říši fantazie. Je to herní designér.

No jo, no jo, jablko nepadá daleko od stromu. Vždyť já to vím.

Umíte si představit, jak nadšená je z toho moje matka doktorka, která si určitě představovala, že budu v pětadvaceti už ředitelovat nemocnici Johna Hopkinse. Kdybych se v pokoji zašívala s učebnicí biologie, neměla by s tím nejmenší problém.

Táta si povzddechne a přejede si rukou po tváři. „Nech ji na pokoji, Catharine.“

„Ocenila bych, kdybys mě podpořil, Tome.“ Smrtící ti-cho. „Ale ty máš asi moc práce s tou svojí hrou.“

Zavřu posuvné dveře. Zbytek téhle hádky slyšet nemusím. Mohla bych ten dialog prakticky napsat.

V tomhle domě by nikdy nikdo neřekl „do tý tvý huby“, ale jedovatí jsou úplně stejně.

S povzdechem popadnu Texasino vodítko a zamířím do předsíně.

KAPITOLA DRUHÁ

REV

*Všechno nejlepší k narozeninám, synu.
Doufám, že na tebe budu moci být hrdý.
Robert.Ellis@speedmail.com*

Ten vzkaz byl ve schránce. Obálka je adresovaná mně.

Ne tomu, kým jsem *teď*. Nikdy by mi neřekl Rev Fletcher. Možná ani neví, že se tak jmenuju.

Je adresovaná tomu, kým jsem byl před deseti lety. Není na ní žádná zpáteční adresa, ale na poštovní známce stojí *Annapolis*.

Nemůžu dýchat. Připadám si hned na ráně, jako by na mě mířila odstřelovačská puška. Čekám, až mě do týlu zasáhne kulka.

Směšné. Stojím na chodníku uprostřed předměstí. Je březen. Ve vzduchu visí mráz, v dáli zapadá slunce. Dvě malé holčičky jezdí po ulici na kole, zpívají písničku a smějí se.

Můj otec kulku nepotřebuje. Stačí tenhle dopis.

Nepotřeboval kulku ani před deseti lety.

Někdy si přeju, aby zbraň býval měl. Alespoň bych to měl rychle za sebou.

Zná moji adresu. Je tady? Mohl by být? Pouliční světla se zablikáním procitnou k životu a já znovu rychle přehlédnu ulici.

Nikdo tady není. Jenom já a holčičky, které teď jezdí v líných osmičkách.

Když mě otci sebrali, ze začátku jsem celé měsíce nemohl spát. Vždycky jsem ležel v posteli a čekal, až se vynoří z temnoty a unese mě. Až mnou zatřese nebo mě praští nebo popálí a řekne, že si za to můžu sám. Když jsem přece jen usnul, tak se mi o něm zdálo.

Připadá mi, jako bych měl zlý sen zrovna teď. Nebo panickou ataku. Zbytek pošty jsem zmačkal v pěsti.

Ten dopis musí pryč.

Než se naděju, jsem na dvorku za domem. V jedné z máminých žáruvzdorných skleněných misek stravuje plamen malou hromádku klacků a listí. Ve vzduchu se vznášejí kudrlinky kouře a jejich výrazná sladká vůně mi připomíná podzim. Podržím obálku nad miskou. Natáhne se po ní ohnivý jazyk.

Papír působí dojmem, že ho někdo stokrát složil a zase rozložil, na třetiny a potom napůl. Záhyby jsou tak vetché, že kdybych nedal pozor, dopis by se mohl rozpadnout. Jako by to byly celé věky, co ho otec napsal, ale s odesláním čekal až doteď.

Všechno nejlepší k narozeninám, synu.

Před třemi týdny mi bylo osmnáct.

Papír má povědomou vůni, náznak kolínské nebo vody

po holení, který rýpe do starých vzpomínek, a přímo mezi lopatky mi zabodne nůž napětí.

Doufám, že na tebe budu moct být hrdý.

Ta slova jsou taky povědomá, jako by to nebylo deset let, co jsem je naposledy slyšel.

Mám chuť do té ohnivé misky strčit celou ruku.

Potom si vzpomenu, co mi otec dělával, a uvědomím si, že kdybych strčil ruku do misky s ohněm, nejspíš by na mě hrdý byl.

V hlavě mi neustále jako rozbitý neonový nápis bliká ta e-mailová adresa.

Robert.Ellis@speedmail.com

Robert.

Ellis.

Robert Ellis.

Plamen se chytí. Papír se začne pálit a ve vločkách padat na zem.

Z hrdla mi unikne přiškrcený zvuk.

Papír leží na zemi dřív, než si stihnu uvědomit, že jsem ho tam hodil, a zadupávám plamen. Shořel jenom růžek. Zbytek je nedotčený.

Strhnu si kapuci mikiny a vjedu si rukama do vlasů. Zachytí se mi a zacuchají na třesoucích se prstech. Bolí mě hrudník. Oddechuju, jako bych uběhl kilometr.

Doufám, že na tebe budu moct být hrdý.

Mám hrozný vztek, že to trošku chci. Potřebuju. Deset let jsem ho neviděl, ale stačí jeden vzkaz a bažím po jeho uznání.

„Reve?“

Málem mi vybuchne srdce. Naštěstí mám reflexy ostré jako břitva. Jednou nohou misku převrátím a druhou celý dopis zašlápnu.

„Co je?“

Vyzní to spíš jako varování než otázka. Jako by mě posedl ďas.

U zadních dveří stojí Geoff Fletcher, můj táta – ne můj otec –, a vykukuje na mě. „Co to děláš?“

„Něco do školy.“ Je naprosto jasné, že lžu. Jeden kratičkový dopis mě dotlačil ke lži.

Prohlíží si mě se zjevnými obavami a vyjde na verandu. „Jsi v pohodě?“

„Jo. Jsem.“

Nezní to tak a on není hlupák. Dojde na okraj verandy a z výšky se na mě dívá. Má na sobě lososově růžové tričko s límečkem a nažehlené khaki kalhoty – oblečení, ve kterém učí. Loni mu bylo padesát, ale nehádali byste mu to. Udrží se ve formě a měří hodně přes metr osmdesát. Když mi bylo sedm a přivezla mě sem sociální pracovnice, hrozně jsem se ho bál.

„Hej.“ Tmavé oči má teď plné znepokojení. „Co se děje?“

V hlavě mám hrozný zmatek.

Měl bych z toho dopisu sundat chodidlo a podat mu ho. On by se s tím už popasoval.

Vzpomenu si na otce. *Doufám, že na tebe budu moct být hrdý.*

Z toho vnitřního boje se skoro třesu. Nechci, aby se o tom Geoff dozvěděl.

Geoff. Ne táta. Můj otec se mi už dostal pod kůži, a to mi tenhle dopis přišel před patnácti minutami. Jednou jsem zalhal, a tak musím lhát dál.

Tenhle pocit se mi nelíbí.

Nemůžu se na Geoffa podívat. „Říkal jsem, že jsem v pohodě.“

„Nevypadáš tak.“

„Ale jsem.“ Hlas mám hrubý, je to skoro zavrčení. „Stačí?“

„Stalo se něco?“

„Ne.“ Zarývám nehty do dlaní a srdce mi pádí, jako by před něčím utíkalo.

„Reve...“

Konečně prudce zvednu hlavu. „Necháš toho, prosím?“

Na okamžik se zarazí a na hrozně dlouhou chvíli mezi námi visí ve vzduchu můj hněv. „Nechceš jít dovnitř a probrat to?“ zeptá se Geoff tiše a jemně. Je to naprostý klidáš. Proto je dobrý pěstoun. Proto je dobrý táta. „Už se připozdívá. Chtěl jsem začít dělat večeri, ať se můžeme najíst, až přijde domů máma.“

„Jdu k Declanovi.“

Čekám, že mi to zakáže. Dojde mi, jak moc si *přeju*, aby mi to zakázal, teprve když řekne: „Tak dobře.“

Neláme nade mnou hůl, ale kdovíproč mi to tak připadá. Znenadání mám chuť ho prosit o odpuštění. Za to, že jsem lhal, že jsem se vztekal, že jsem chránil otce.

Ale nemůžu. Nasadím si kapuci a vlasy mi spadnou přes obličej. Mluvím kajícně. „Nejdřív tohle uklidím.“

Dlouho mlčí a já zvednu ze země miskou a shrabu do ní vločky popela. Chodidlo mám přitom celou dobu na dopise. Pohybuju se napjatě a trhaně. Pořád se na Geoffa nemůžu podívat.

„Díky,“ řekne. „Ale nepřiď moc pozdě, jo?“

„Jo.“ Nervózně uklízím a upírám přitom oči na okraj misky. Větrík si škádlivě pohrává s kapucí mojí mikiny, ale zůstávám schovaný. „Promiň.“

Neodpoví a mně ramena strnou nervozitou. Odvážím se rychle zvednout oči. Už na verandě není.

Potom uslyším posuvné skleněné dveře. Neslyšel mě. Odešel zpátky dovnitř a nechal mě tu s tímhle bincem.

Můj nejlepší kamarád není doma.

Sedím na asfaltce v zadním rohu Declanovy příjezdové cesty a čekám ve stínech jako zločinec. Předtím vzduch nebyl tak studený, ale teď mi chlad pronikl až do morku kostí a přimrazil mě na místo.

V oknech Declanovy kuchyně se svítí a já vidím, jak vevnitř chodí jeho máma a nevlastní otec. Pozvali by mě dovnitř, kdyby věděli, že jsem tady venku, ale mozek mi příliš tíží panika a nerozhodnost. Vylovím telefon a napíšu mu.

Rev: Pracuješ?

Dec: Ne. Jsme s J. v kině. Co se děje?

„J.“ je Juliet, jeho holka. Zírám na telefon a soustředím se na to, abych dýchal. Nedošlo mi, jak moc jsem počítal s tím, že Declan bude doma, dokud jsem nezjistil, že *není*.

Vstanu ze stínů a zamírím pryč. Domů jít nemůžu, ale tady zůstat taky nemůžu, pokud nechci umrznout. Měl bych jít do tělocvičny, ale ve čtvrtek mají hodinu začátečníci, a kdybych si to tam s někým rozdál, možná by neodešel po svých.

Zjevně jsem mlčel moc dlouho, protože mi Declan pošle další zprávu.

Dec: Jsi v pohodě?

Otálím palcem nad displejem telefonu. Chystal jsem se mu o tom dopise říct, ale teď... to nějak nejde.

Přinutím prsty k pohybu.

Rev: Jojo. Dobře se bav. Pozdravuj J.

Skoro okamžitě mi zazvoní telefon. Je to Dec.

„Co se děje?“ vypálí na mě šeptem. Zajímalo by mě, jestli mi nevolá přímo z kina.

„Ale nic. Jsem v pohodě.“ Hlas mám drsný a tichý.

Dlouho nic neříká. Declan zná všechna moje tajemství. Normálně před ním nedělám drahoty.

„Mám jít domů?“ zeptá se tiše.

Tónem mi připomene Geoffa. Jako bych se o sebe nedokázal postarat sám. Možná nedokážu, ale nelíbí se mi, že mi to připomíná.

Donutím se znít bezstarostně. Povede se mi to tak napůl. „Jo, a nechceš mi taky vzít kelímek čokoládový zmrzliny? Kámo. Ani nápad. Vždyť jsi v kině.“

„Reve.“

„Nic se neděje, Decu.“

„Něco se stalo.“

„Nic se nestalo. Promluvíme si potom, jo?“ Tlačítkem ukončím hovor.

Něco je se mnou rozhodně v nepořádku.

Mobil mi téměř okamžitě zavibruje.

Dec: Co je s tebou?

Můj otec mi poslal dopis a já nevím, co mám dělat.

Tohle napsat nemůžu. Už když na to pomyslím, připadám si jako dětinský slaboch. Mám fialový pás v brazilském jiu-jitsu, ale neporadím si se třemi naškrábanými řádky na kousku papíru, který se mi objevil ve schránce.

Rev: Ale nic. Fakt se nic neděje. Promiň, že jsem tě otravoval.

Neodepíše. Možná je naštvaný. Nebo jsem naštvaný já.

Fajn. Ani nevím, proč mě to těší.

Znovu zdvihnu telefon. Začnu psát nový e-mail. Zadám otcovu e-mailovou adresu.

Vytukám do předmětu *Nech mě na pokoji.*

Žádnou zprávu nenapišu.

Jenom to odešlu.

A potom vykročím a nechám temnotu, aby mě spolkla.

KAPITOLA TŘETÍ

EMMA

Noční vzduch je svěží a chladný. Kdyby bylo jenom o fous tepleji, počasí by bylo dokonalé. Jaro je s trochou štěstí už za rohem. Texas kluše vedle mě a lehce vrtí ocasem. Už jsme na procházce celou věčnost. Měla bych si ten klid a mír a čerstvý vzduch užívat, ale místo toho si přehrávám v hlavě, co mi řekl Horor.

Dodržím slib a narvu ti ho tam.

Neumí hrát.

Stojí za hovno.

Znovu mě začnou pálit oči a já na to nejsem připravená. Zadrhne se mi dech, ale pak se seberu.

Cinkne mi telefon – přišel mi e-mail. Obtočím si vodítko kolem zápěstí a vylovím mobil z kapsy.

Je to zpráva z 5Coru.

Od Ethana.

Čtvrtek 15. března 18:46

Od: Ethan_177

Pro: Azure M

Ahoj, tady je ten screenshot, co jsem ti slíbil.

Jo, a ten týpek byl pěkný vůl. Vykopl jsem ho. Je mi to moc líto. Napiš, jestli se zase přihlásíš.

Ta zpráva zaplaší moje slzy. Usměju se.

Rozkliknu screenshot, který mi Ethan poslal.

V první chvíli nevím, na co se to dívám, ale když mi to dojde, zahihňám se. Jeho urostlého hrdinu přesešlo úbočí hory a jednu paži obtěžkanou mečem má zvednutou v typickém příkazu /zamávat/. Na tomhle obrázku to vypadá, jako by mával o pomoc.

Došla jsem na roh u katolického kostela sv. Patrika. Před parkovištěm se rozkládá obrovský lán trávy. Když jsem byla malá, chodili jsme sem s mámou a s tátou na mši, ale jednoho dne se rodiče přestali obtěžovat. Zdá se to jako další podpásovka, že necháváme našeho psa, ať jim kadí na trávník. Nosím pytlíky. Počítá se to?

Ulice je studnou ticha, a tak se zastavím pod pouliční lampou a pustím Texas z vodítka, aby vykonala potřebu. Zatímco čekám, vyfukám odpověď.

Emma: Díky. Opravím to, až vyvenčím psa. Kolem deváté?

Musí být zrovna online, protože mi téměř okamžitě odepíše.

Ethan: Tak jo. A kreténům bude vstup zakázán.

Usměju se na displej. „Pojď, Tex. Máme rande.“

Texas nepřijde.

Zvednu hlavu. Pole je prázdné.

Rozhlédnu se. Ulice je prázdná. Z kostela se line mdlé světlo.

Korunami stromů se prožene vítr, proklouzne mi pod bundu a já se otřesu. Vzduch voní, jako by mělo brzy začít pršet.

Poslouchám, jestli nezaslechnu cinkání Texasiných psích známek. Nic.

„Tex!“ zavolám. „Texy! K noze!“

Jak jsem mohla ani ne za třicet vteřin ztratit devítiletého psa?

Odlep se od toho internetu.

Máma mě zabije.

Potom to uslyším, tiché zacinkání psích známek v dálce. Texy musela utéct za roh kostela. Rozběhnu se a zahlédnu ji u zadní kostelní zdi pod vitrážovými okny. Je tady tma jako v pytli, ale zdá se mi, že něco žere.

Panebože. Jestli našla nějakou zdechlinu, tak se pozvracím.

„Texas!“ vykřiknu a běžím k ní temnotou. „Tex! Fuj je to!“

„To nic,“ řekne mužský hlas. „Dal jsem jí to já.“

Vyjeknu, uklouznu na trávě a ztěžka dopadnu na zem.

„Promiň,“ řekne ten týpek. Mluví tiše. Už ho vidím, temný schoulený tvar u zdi kostela. Má na sobě tmavé džínny a mikinu s kapucí a ta kapuce je dost velká na to, aby skryla celou jeho tvář v temnotě. Připadá mi, jako bych mluvila se Sithským lordem.

„Promiň,“ zopakuje. „Nechtěl jsem tě polekat. Myslel jsem, že mě vidíš.“

Nějak se vydrápu na nohy. Telefon mi spadl někam do trávy a nemám žádnou zbraň.

Nemůžu uvěřit, že si dělám starost o *telefon*.

„Kdo jsi?“ uhodím na něj zadýchaně. „Co děláš mýmu psovi?“

„Nic! Jenom jsem mu dal kuřecí nugetky.“

Abych týpkovi nekřivdila, Texy je zjevně nadšením bez sebe. Vrtí ocasem a pak se na mě podívá a šťastně přitom chroupe.

Můj tep ho ještě nechce vzít za slovo. „Ty tady jenom tak vysedáváš u kostela a jíš kuřecí nugetky?“

„Jo. Teda že tu jenom tak vysedávám. Nugetky jí tvůj pes.“ Mluví suše a tiše. Ani se nepohne.

Srdce mi tluče až v krku. Polknu. „Není v nich jed na krysy nebo tak něco, že ne?“

„Jasně že ne.“ Zní uraženě.

„Co tady děláš?“

„Líbí se mi tu.“

„Je to dobrý místo, kde zakopat tělo?“

„Cože?“

„Nic.“

Texas dojí nugetky, dojde k němu a štouchá mu čumákem do prázdných rukou. Zrádkyně. Týpek ji podrbe za ušima a ona se svalí vedle něj. Je mi nějak povědomý, ale nemůžu rozlousknout odkud.

Trochu se k němu nakloním. „Neznám... Neznám tě náhodou?“

„Asi ne.“ Řekne to skoro sebeironicky. „Vlastně možná. Nechodíš na Hamiltona?“

„Jo. A ty?“

„Jsem ve čtvrtáku.“

O rok výš než já. Prohlížím si jeho temnou siluetu.

A potom mi svitne. Nevím, jak se jmenuje, ale vím, kdo to je. Ta kapuce ho měla okamžitě prozradit, protože ji nosí pořád. Slyšela jsem, že mu děcka říkají smrták, ale nejsem si jistá, jestli to ví. Nemá nebezpečnou pověst, je to spíš takový podivín. Doopravdy ho neznám, ale vím, že existuje, tak jako o sobě vědí všichni vydědenci.

Naprosto přehodnotím svůj prvotní strach a začnu hledat další důvody, proč by náctiletý kluk mohl vysedávat ve tmě.

„Jsi v pohodě?“ zeptám se.

Zavrtí hlavou. „Ne.“

Řekne to tak prostě, skoro bez emocí, že chvilku trvá, než to můj mozek zpracuje. Ruce má zabořené v Texasině kožichu a ona se k němu lísá.

Mrknu na svůj telefon, který leží v trávě. „Nechceš, abych někomu zavolala?“

„Snad ani ne.“

Posadím se do trávy. Je studená a navlhlá. „Stalo se ti něco?“ zeptám se tiše.

Zaváhá. „To je dost složitá otázka.“

Vážně? „Víš určitě, že nemám nikomu zavolat?“

„Vím.“

Chvilí mlčky sedíme. Texy mu prostrčí hlavu pod paží a položí mu ji do klína. On má ruku pořád zabořenou v jejím kožichu, až začne Texy vypadat jako záchranný kruh, kterého se kluk drží, jako by na tom závisel jeho život.

Nakonec ke mně zvedne oči. Nejsem si jistá, jak jsem to poznala – mikina se pohnula jenom o pár centimetrů. „Věříš v Boha?“

Můj večer by už vážně nemohl být podivnější. Olíznu si rty a odpovím popravdě. „Nevím.“

Nerozmlouvá mi to, čehož jsem se bála. „Mám rád jeden verš,“ řekne. „Kdo pochybuje, je podoben mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí.“

Přimhouřím oči. „Ty cituješ Bibli?“

„Jo.“ Řekne to, jako by to byla ta nejnormálnější věc na světě. „Víš, co mám na tom verši rád? Že mluví o pochybách, jako by se jim nedalo vyhnout. Nevadí, když si člověk není jistej.“

Zamrkám a vstřebávám to. Mělo by mě to odpuzovat, ale kdovíproč neodpuzuje. Jako by se mnou sdílel kousek sebe.

Kéž bych věděla, jak se jmenuje.

„To se mi taky líbí,“ řeknu.

Hrozně dlouho mlčí, ale cítím, že si mě přeměřuje. Oplácím mu pohled – no, alespoň tuším, že se mu dívám do očí. Nemám co skrývat.

„Přišla jsi na to, odkud mě znáš?“ zeptá se.

„Viděla jsem tě ve škole.“

„Víš o mně něco?“

Ta otázka mi připadá závažnější, než by měla být, což mi napoví, že je toho o něm k vědění o dost víc než jenom to, že nosí mikinu s kapucí. „Zatím jenom vím, že rád sedíš u kostela a cituješ Bibli,“ řeknu. „A tohle jsem zjistila za poslední dvě minuty.“

Tiše se zasměje, ale není v tom žádné veselí.

„Proč ses mě zeptal, jestli věřím v Boha?“ zeptám se.

Zašklebí se a odvrátí obličej. „Vždycky zapomenu, že vypadám jako cvok, když takhle mluvím.“

„Nevypadáš jako cvok.“

Sáhne do kapsy a vytáhne složený kousek papíru. „Našel jsem ve schránce tenhle dopis, a tak jsem tady seděl a pokoušel se přijít na to, co mám dělat.“

Nepodá mi ho a já čekám, že řekne víc. Když mlčí, zeptám se: „Chceš mi ho ukázat?“

Zaváhá a potom mi ho dá. Rozložím pomačkaný papír a do trávy se snesou černé vločky popela. Přečtu si tři krátké řádky a pokouším se přijít na to, proč ho tak rozrušily.

Podívám se na něj. „Někdo ti poslal ohořelej dopis?“

„To jsem udělal já. Chtěl jsem ho spálit.“

Olíznu si rty. „Proč?“

„Protože mi ho poslal můj otec.“ Odmlčí se. „Neviděl jsem ho deset let.“ Znovu se odmlčí, tentokrát to trvá déle. „Z určitých důvodů.“

„Z určitých důvodů,“ opakuju po něm jako ozvěna. Prohlížím si ho a pokouším se přijít na to, jaký pocit že mu to slyším v hlase. Pokouším se přijít na to, co by člověka mohlo ponouknout spálit dopis od někoho, koho deset let neviděl. Nejdřív jsem si myslela, že by to mohl být vztek, protože jeho nástin mu v hlase slyším, ale není.

Když mi to dojde, překvapí mě to. „Ty máš strach,“ zašeptám.

Trhne sebou – ale nevyvede mě z omylu. Prsty, kterými pročesává Texasin kožich, má pevně sevřené, klouby skoro bílé.

Myslím na svou hyperkritickou matku, ležérního otce. Hádáme se, ale nikdy jsem se jich *nebála*.

Z určitých důvodů.

Zničehonic se zvedne ze země. Je větší, než jsem čekala, vysoký a štíhlý se širokými rameny. Pohybuje se jako nindža, tiše a plavně.

Když se na něj teď dívám, nedovedu si představit, že by se něčeho bál.

Ale potom řekne: „Musím jít domů.“

Zní trochu vystrašeně, takže mě překvapí, když mi podá ruku a pomůže mi vstát. Je silný. Jeho sevření ve mně vyvolá pocit, že nic nevážím.

Jakmile jsem na nohou, kluk stojí bez hnutí. Na oči mu odněkud dopadne světlo a ony zaplanou pod kapucí. „Děkuju.“

„Za co?“

„Že jsi mě viděla.“ Potom se otočí, přeběhne ulici a zmizí v temnotě.

KAPITOLA ČTVRTÁ

REV

Čtvrtek 15. března 19:02:08

OD: Robert Ellis <robert.ellis@speedmail.com>

PRO: Rev Fletcher <rev.fletcher@freemail.com>

PŘEDMĚT: RE: Nech mě na pokoji

Jak tě napadlo říkat si „Rev Fletcher“?

Každopádně jsem rád, že ses ozval. Kdybys chtěl, abych tě nechal na pokoji, tak bys mi vůbec neodepsal.

Samozřejmě má pravdu.

Ty máš strach.

I ona má pravdu. Ten mail ten strach ještě zdvojnásobil.

Nemůžu uvěřit, že jsem jí ten dopis ukázal. Jsem už na půli cesty domů, když si uvědomím, že jsem se jí vůbec nezeptal, jak se jmenuje. Chodí na Hamiltonskou střední, ale ani nevím, do jakého ročníku.

Ne že by na tom záleželo. Už jsem se dávno vzdal naděje, že bych kdy mohl chodit s nějakou holkou.

Pořád myslím na její oči. Na to, jak prokoukla můj vztek a nejistotu a vystihla mě třemi slovy.

Ty máš strach.

A já to potom potvrdil, protože jsem utekl.

Jsem to ale idiot.

Cinkne mi telefon. Píše Kristin.

Svraštím obličej. Píše *máma*.

Čekám, že mě bude chtít zkontrolovat, protože jí táta určitě řekl, že jsem si po škole hrál na nevrlého pubertáka. K mému překvapení to tak není. No, ne tak docela.

Máma: Přijdeš brzo domů? Máme nouzovku. Zrovna všechno připravuju.

Zastavím se uprostřed ulice.

Nouzovka znamená, že nějaké dítě potřebuje okamžitou pěstounskou péči. Geoff a Kristin mají osvědčení na péči o miminka a batolata se zvláštními potřebami, takže těch k nám posílají spoustu. Některé děti u nás bydlí jenom chvíli – třeba protože jejich rodiče měli autonehodu nebo museli narychlo do nemocnice a nějakou dobu trvá, než soud vyřídí všechny právní oplétačky se svěřením do péče. Některé děti u nás bydlí déle – třeba protože jim zatkli matku nebo ji poslali na odvykačku. Poslední miminko u nás bydlelo devět měsíců. Pokoj pro hosty je prázdný ani ne týden – ale vždycky ho někdo brzo zase obsadí.

Normálně bych se našim hnal na pomoc.

Dnes večer mi v tom ale brání moje pokřivené emoce. Pořád mi leží v hlavě otec, pořád si říkám, kdy mi asi pře-

skočí. Pořád si říkám, kdy se ze mě asi stane zlý a krutý člověk, jako je on.

Chci napsat Declanovi, jestli bych u něj náhodou nemohl přespát, ale na displeji pořád trčí naše poslední konverzace a mně se z ní krouťí útroby. Nemůžu mu vysvětlit, co to se mnou je, aniž bych mu pověděl o otci. A na to nejsem připravený. Declan by to myslel dobře, ale prostě už má takovou povahu. Declan zažehuje. Já hasím.

Nejspíš k němu nejsem spravedlivý. Případá mi, jako by se všechno obrátilo naruby.

Možná přeháním. Můžu jít domů. Můžu se posadit na gauč a dělat na miminko legrační obličej.

Můžu na otce na chvíli zapomenout.

Jednou jsme měli nemluvně, kterému byly čtyři dny – nejmladší miminko, co jsem kdy držel. Byla to holčička, její máma měla během porodu záchvat a druhý den zemřela. Měli jsme miminko šest měsíců, zatímco se její prarodiče soudili o to, kdo ji dostane do péče. Viděli jsme její první úsměv, dali jí první lžíci kojenecké stravy.

Když nám ji vzali, Kristin několik dní probrečela.

Vždycky brečí, když nám je vezmou. I když jsou u nás jenom čtyřiaadvacet hodin.

Potom mě Kristin obejmě kolem ramen a řekne, že s touto mají takové štěstí, že si mě můžou nechat navždy.

Až do téhle chvíle jsem z toho nikdy nebyl v rozpacích, teď si ale uvědomím, jak monumentální tajemství před nimi skrývám.

Otcův dopis mi do mozku vypaluje rozžhavený cejch.

Doufám, že na tebe budu moct být hrdý.

Nemůžu jim to říct.

Zajdu za roh a uvidím před naším domem stát policejní

auto. Na tom není nic neobvyklého, hlavně při nouzovce. Vejdu předními dveřmi a čekám, že uslyším plakat nějaké miminko nebo batole, ale v domě vládne podivné ticho. Možná je to hodně malinké miminko a spí v nosítku.

Zaslechnu tlumené hlasy z chodby u Geoffovy a Kristininy ložnice. Vydám se po schodech nahoru.

Geoff vyjde z chodby. „Reve,“ řekne tiše. „Pojď dolů. Promluvíme si.“

Zaváhám a hlavou mi proběhne naše roztržka nad ohnivou miskou. Otcův dopis mě pálí v kapse. „Já ne... Promiň, že jsem křičel.“

„To nic.“ Sejde po schodech a jemně mě poplácá po rameni. „Smiš se chovat jako puberták. Jsi v pohodě?“

Ne. „Jo.“

„Pojď dolů. Musím si s tebou promluvit.“

Zamíří do sklepa, ale já otálím na odpočívadle a upřeně na něj shlížím. Najednou je mi sedm, shlížím z jiného schodiště a nevím, co mě čeká dole.

„Reve?“

Zamrkám a zase jsem to já. „Promiň.“

Seshora jsem pořád ještě neslyšel plakat miminko – a určitě je to miminko, protože batolata dělají příšerný virvál. Geoff se posadí na gauč a pokyne mi, ať ho následuju.

Vypadá to, že si se mnou chce promluvit *víte o čem*.

„Ušetřím ti čas,“ řeknu. „Já vím, co je to sex.“

Usměje se. „Ha ha ha.“ Odmlčí se. „Volala nám Bonnie. Potřebovali umístit nouzovku.“

Bonnie je sociální pracovnice. Je to Kristinina dobrá kamarádka. „Máma mi to už napsala. Viděl jsem policejní auto.“

„Jmenuje se Matthew.“

„Dobře.“ Čekám, až kápne božskou, protože to, že máme doma nového kluka, není něco, o čem by si se mnou chtěl takhle vážně promluvit. Jsem na to zvyklý. Normálně to mám rád.

„Matthewovi je čtrnáct.“

Ztuhnu. „Aha.“

Nejsem si jistý, jak mám zareagovat. Teenagera k sobě naši ještě nikdy nevzali. Nejstaršímu klukovi, kterého jsme tu kdy měli, bylo devět, a zůstal tu jenom jednu noc – jeho táta totiž spadl ze schodů a babičce letělo letadlo do Baltimoru až ráno. Převaluju si tu představu v hlavě a říkám si, že bych měl být asi rád, že ho nebudu muset přebalovat.

Nemám nic proti tomu, aby tady bydlel starší kluk. Ale spíš myslím že ne. Na Geoffovi a Kristin miluju i to, jak každého přivítají s otevřenou náručí.

S touhle myšlenkou se mi ale do hlavy vetře i pochybnost. Jiný náctiletý kluk se mě určitě bude vyptávat na rodinu a bude si o nás myslet kdovíco. A o mně taky. Cítil jsem to, jakmile té holce u kostela došlo, kdo jsem. Ví to celá škola, i kdyby jenom matně. Ono se člověku těžko tají, že je exot, když nosí v létě v největším vedru mikinu s kapucí a dlouhým rukávem. A ještě hůř se tají, že je adoptovaný, když je bílý, a jeho rodiče jsou černí.

Ne že bych to kdy tajit chtěl. Ale lidi mají řeči.

„Matthew za poslední rok vystřídal čtyři pěstounské rodiny,“ řekne Geoff. „Dneska odpoledne vyvolal rvačku a rodina na něj zavolala policii. Z ničeho ho neobvinili, ale už ho u sebe nechtějí.“

Čtyři pěstounské rodiny za poslední rok? Nevím, co na to říct.

„A když nezůstane ani tady?“ zeptám se.

Geoff zaváhá. „Půjde do Cheltenhamu. Už ho vyhodili z dvou dětských domovů.“

Do polepšovny. „Páni,“ zamumlám tiše.

„Bonnie si myslí, že s ním nebude problém,“ pokračuje Geoff. „A víš přece, že Kristin by si k nám vzala každé dítě z okresu. Ale chci se ujistit, že to nevádí tobě.“

„Nevadí.“

Geoff se ke mně nakloní. „Víš to jistě?“

Nemám potuchy. Pocity se mi rozbíhají do milionu různých směrů. Nevím nic jistě ani o jednom z nich.

„Může tady zůstat.“ Mám hrubý hlas.

„Reve. Musíš ke mně být upřímný.“

Mluví o Matthewovi, ne o dopise, který schovávám v kapse, ale při jeho slovech sebou trhnu.

Musím něco říct, abych to zamaskoval, protože vidím, že Geoffovi to neuniklo. „Fakt mi to nevádí,“ řeknu rychle. Musím si odkašlat. „Bude to jiný, ale v pohodě.“ Potom zvednu oči ke stropu. „Kde bude spát?“

Pokoj pro hosty je zařízený pro mladší děti. Je tam dětská postýlka a kolíbka, prádelník, přebalovací stolek a houpací židle. Všechno je dorůžova a doběla a na stropě jsou podle šablony nastříkaná písmena abecedy. Kromě houpací židle tam není jediný kus nábytku, který by unesl pubertáka.

Geoff si povzdechne. „Tohle je druhý důvod, proč jsem si s tebou potřeboval promluvit.“

Není to poprvé, co s někým sdílím pokoj. Declan u mě přespává v jednom kuse. Geoff a Kristin sem dali futon speciálně pro něj. Geoff mě ujistil, že je to jenom do soboty, kdy bude moct koupit normální postel, ale ze zákona Matthew postel musí mít, a tak je tady.

Je po půlnoci. Matthew nespí.

Já taky ne.

Je menší, než jsem čekal, ale docela namakaný. Geoff říkal, že Matthew vyvolal rvačku, zjevně ji ale nevyhrál. Celou levou půlku tváře má zřízenou, od spánku až po čelist opuchlou a posetou modřinami. Zjevně měl tržnou ránu, ze které mu tekla krev, a obličej má pořád potřísněný krví tam, kde by asi moc bolelo ji vydrhnout. Pohybuje se toporně a opatrně. Zajímalo by mě, s kým se asi pustil do křížku.

Ale nejspíš se to hned tak nedozvím. Zatím mi řekl přesně dvě slova.

„Čau,“ když nás Kristin představila.

„Dobře,“ když jsem mu řekl, kam si může dát věci, které měl v bílém kuchyňském pytlí na odpadky.

A to je všechno. Vyčistil si zuby a vlezl si do postele. Oblečený. V džínách a všem.

Nepřísluší mi ho soudit. Já mám na sobě dlouhý rukáv a tepláky.

Z toho, jak ho Geoff popisoval, jsem čekal, že bude... jiný. Agresivní. Vztekly. Vzдорovitý. Trochu namachrovaný.

Matthew je tichý, ale ostražitý. Teď mně sleduje periferním pohledem, i když upírá oči na strop. Pokoj přikrylo napětí jako příliš těžká peřina.

„Spi,“ řeknu tiše. „Já ti nic neudělám.“

Neodpoví. Ani se nehne. Dokonce ani nemrkne.

Cinkne mi telefon. Declan.

Dec: Jakej je tvůj nový spolubydlící?

Předtím jsem mu napsal, co se stalo, ale vůbec jsem mu neodpověděl na první zprávu, kde se ptal, co se mnou je. Teď to nad našimi novějšími zprávami trčí jako obří slon v pokoji. Teda na displeji. To je fuk. Držím se tématu.

Rev: Tichej

Dec: Jak se jmenuje?

Rev: Matthew

Dec: Pojede s náma zejtra do školy?

To je dobrá otázka. Vždycky do školy jezdím s Declanem. Budu se muset zeptat Kristin.

„Zamkli nás tady?“ Matthew má drsný a tichý hlas.

Obrátím k němu hlavu. Konečně přestal soutěžit se stropem, kdo dřív uhne očima.

Nechápu, na co se ptá. „Zamkli?“

„V pokoji.“ Kmitne pohledem k zavřeným dveřím. „Zamykaj nás tady na noc?“

Chvilíčku mi trvá, než můj mozek zpracuje, co tím naznačuje. Položím telefon. „Ne.“

„Smím jít na záchod?“

„Jo.“ Pokouším se nedat znát na hlase, jak moc mě ta otázka zaskočila, ale taky chci, aby to znělo jako odpověď, a ne jako svolení. Na slovo o dvou písmenech je to docela fuška.

Zatímco je pryč, podívám se zase na telefon.

Rev: Zrovna se mě zeptal, jestli nás máma s tátou na noc zamykají v pokoji.

Dec: wtf